

نفر به نفر

یونس عزیززاده
روزنامه‌نگار ورزشی

خدا حافظی با ماندگارها؟

دیگر وقتش بود سیدجلال حسینی، کفش هایش را آویزان کند و دوران استراحتش شروع شود. او کار خودش را در فوتبال ایران کرده و نیاز داشت که مدتی دور از هیاهو باشد اما کاپیتان آرام و قرار ندارد. شبیه به همان موجی که آرام نمی‌گیرد.

شاید بهتر بود مثل خیلی از چهره‌های فوتبالی، پس از اعلام رسمی خدا حافظی از فوتبال، گلایه کند، دنبال بازی خدا حافظی باشد و بعد از آن هم، چند ماهی وارد هاله سکوت شود؛ مسافرت خارجی، شروع یک بیزینس دیگر یا هر اتفاق جدیدی که مسیر زندگی‌اش را تغییر دهد. سپس کلاس‌های مربیگری و مصاحبه‌های آنچنانی، لابی و شروع کار به عنوان مربی اما سیدجلال فوراً دست به کار شد؛ قراردادش را تغییر داد و لباس مربیگری به تن کرد.

او چهره ماندگار فوتبال ایران است و عکس‌اش را باید در ویتترین افتخارات این رشته ورزشی اضافه کنند. هر چه جام داخلی بود، حداقل یک بار توسط او فتح شده و تا یک قدمی کسب قهرمانی آسیا هم رفت اما خیلی از مسائل اجازه نداد تا او، این آرزو را به یک خاطره برای پرسپولیسی‌ها تبدیل کند. سیدجلال بازیکن را حالا باید با جام‌ها و افتخاراتش به یاد بیاوریم. یا لحظاتی که سر و بدن جلوی توپ می‌گذاشت و ضربه سرهای اول را می‌زد.

کاپیتان را با فریادهایش بر سر بازیکنان جوان برای دادن انرژی به آنها یا با شوخی‌های مجازی به خاطر می‌آوریم. می‌گفتند او از بس جام بالای سر برده که پشت‌بازویش درد می‌کند! بعضی‌ها می‌گویند هر بازیکنی بالاخره یک روز خدا حافظی می‌کند اما این قاعده در مورد بازیکنان ماندگار فوتبال ایران چندان کارایی ندارد.

شما توانستید بازی‌های علی کریمی یا علی دایی و احمدرضا عابدزاده را فراموش کنید؟ کاریزمایی که آنها در فوتبال‌شان داشتند را به یاد می‌آورید. سیدجلال هم یکی از همان‌هاست که در فوتبال ماندگار بوده و خودش را به خوبی حفظ کرده است.

رنج و سرمستی

آیسان سعیدی
روزنامه‌نگار ورزشی

زندگی حرفه‌ای در اوج آن یک ریاضت رنج‌آور است. رنج مداوم و تمام نشدنی که همچون یک کوه بر سر شما سنگینی می‌کند و همانند یک باسیان لحظه به لحظه شما را رصد می‌کند تا می‌آید دست از پا خطا کنید. سبک زندگی حرفه‌ای در حقیقت فاصله

گرفتن از یک زندگی نرمال و عادیست و از بزرگترین مراقبت‌ها از تغذیه گرفته تا مدل تمرین شروع شده و تا جزئی‌ترین و خصوصی‌ترین نکات زندگی را در بر می‌گیرد. اینکه شما خوشی ریز و درشت زندگی روزمره را فدای حرفه و شغل خود کنید، یک رنج مضاعف است که کمتر آدمی آن را می‌پذیرد. حتی در ورزش حرفه‌ای که الزام آن این لایف استایل است و هر ورزشکاری باید آن را رعایت

کند، کمتر ورزشکاری را می‌شناسیم که تمامی آداب حرفه‌ای را مو به مورعایت کرده و به آن پایبند باشد. نتیجه این رفتار غیرحرفه‌ای و زندگی ولنگارانه در مقیاس ورزش، همانی است که در کیفیت ستاره‌های ریز و درشت ایران می‌بینیم. آنها که فراز و نشیبی عجیب و غیرمنطقی دارند، هیچگاه به اوج سطح توانایی و کیفیت خود نمی‌رسند و البته دوران ورزشی آنها کوتاه است. ستاره‌هایی که به اوج

نرسیده، ناگهان به سرعت سقوط می‌کنند و گاه این سقوط به اندازه‌ای مهیب و سنگین است که دیگر اثری از آنها باقی نمی‌ماند. زندگی حرفه‌ای اما معنا و مفهوم همانی است که سیدجلال حسینی پیشه کرده. سوپرمن کهنه کاری که قریب به ۲ دهه در اوج بود و البته در اوج ماند. ستاره‌ای که خوشی‌های زودگذر و روزمره زندگی را بر خود حرام کرد تا همیشه خود را بالا نگه دارد. او

حتی در مقطعی زندگی خانوادگی را رها کرد و کنج عزلت گزید تا تمرکزش فقط و فقط روی فوتبال باشد. نتیجه این سبک زندگی حرفه‌ای اما در کارنامه سیدجلال متجلی شده. ستاره‌ای با یک چمدان جام و افتخار و با انواع و اقسام رکوردهای دست‌نیافتنی. سید حالا کفش‌ها را آویخته؛ ستاره‌ای که زندگی‌اش می‌تواند یک الگو برای بازیکنان دیگر باشد.

وداع کهنه سرباز لیگ

آرمین ساروخانیان
روزنامه‌نگار ورزشی

چهل سالگی را معمولاً مرز ورود به میانسالی می‌دانند، ولی برای یک بازیکن فوتبال چند سال بالاتر از سن معمول بازیکنان است. فشار تمرین و مسابقه، مصدومیت‌ها و افت کیفیت معمولاً بازیکنان را بین ۳۰ تا ۳۵ سالگی آرام به فکر بازنشستگی می‌اندازد. ادامه فوتبال جلال حسینی تا ۴۰ سالگی نشانه استقامت بالای این مدافع بود، هرچند گروهی معتقد بودند که او می‌توانست یکی، دو سال زودتر از این هم خدا حافظی کند.

نیمکت‌نشینی کاپیتان پرسپولیس از دوران کالدرون شروع شد که تأکید داشت تیمش باید بالا بازی کند و برای همین به مدافعان میانی

چابک‌تری نیاز دارد. گل محمدی هم زوج خلیل‌زاده - کتک‌زادگان را ترجیح می‌داد و بعد از جدایی آنها بود که دوباره حسینی به مدافعان جدید و نامطمئن پرسپولیس ترجیح داده شد. پست بازی حسینی هم در طولانی شدن دوران فوتبالش مؤثر بود. برای هافبک‌های میانی و بازیکنان کنار خط دوندگی و سرعت فاکتورهای مهمی است، ولی دروازه‌بان‌ها و مدافعان میانی می‌توانند تا سنین بالاتری ادامه بدهند. بوفون ۴۴ ساله فصل گذشته برای پارما در دسته دوم ایتالیا بازی می‌کرد و هیلتون، ۴۲ سالگی کاپیتان مون‌پلیه در لیگ فرانسه بود. مهاجمان مرکزی بلندزن هم گاهی می‌توانند تا حدود چهل سالگی در فوتبال بمانند، مثل ژیرو و زلاتان که فصل گذشته نقش مهمی

در قهرمانی میلان داشتند. حسینی کمی دیر در فوتبال ایران مطرح شد، با این حال یکی از ۷ عضو باشگاه صدتایی‌های تیم ملی است. او در ملوان و سایپا نمایش خوبی داشت، ولی ترافیک مدافعان میانی مطرح راه ورودش به تیم ملی را بسته بود. رحمان رضایی که در مقدماتی جام جهانی ۲۰۰۲ با نظر بلاژیوچ به تیم ملی دعوت شد و به لیگ ایتالیا رسید، آماده‌ترین مدافع آن سال‌ها بود. گل محمدی و بختیاری‌زاده هم مدافعان مطمئن و باتجربه‌ای بودند و محمد نصرتی با سابقه بازی در تیم امید و توانایی بازی در چند پست جای ثابتی در فهرست تیم ملی داشت. این چهار مدافع انتخاب‌های برانکو برای جام جهانی ۲۰۰۶ بودند. حسینی در ۲۵ سالگی اولین تورنمنت مهم بین‌المللی‌اش را تجربه کرد و در

دوران مربیگری قلعه‌نویی مسافر جام ملت‌های ۲۰۰۷ شد. او در کنار رحمان رضایی زوج اصلی قلب دفاع بود و با گل زدن به ازبکستان میخوش را برای ماندن در تیم ملی کوبید. نمایش کم‌اشتباه و کم‌نوسان او کمک کرد که بعد از این تورنمنت حضوری دائمی در تیم ملی داشته باشد. او در تیم کی‌روش هم یکی از اعضای ثابت خط دفاع بود و در جام جهانی ۲۰۱۴ بازی در این تورنمنت مهم را هم تجربه کرد. با این حال کی‌روش که برای جام جهانی ۲۰۱۸ تیمش را نوسازی و جوان کرده بود، حسینی را به مسکو نبرد. جلال حسینی بجز یک فصل حضور در الاهلی قطر از لیگ دوم در لیگ برتر بازی کرد و نتیجه آن ۹ قهرمانی با سایپا، سپاهان و پرسپولیس است؛ رکوردی که بعید است به این زودی شکسته شود.

حرفه‌ای در شهر آماتورها

سام ستارزاده
روزنامه‌نگار ورزشی

جدای از ۹ قهرمانی باشکوه در لیگ برتر و حضور در باشگاه صدتایی‌های تاریخ تیم ملی، سیدجلال حسینی را می‌توان یکی از آخرین بازمانده‌های نسلی دانست که همپای فوتبال، عشق، تعصب و اخلاق‌مداری را از نوجوانی فرا می‌گرفتند. در روزگاری که گوشی‌ها و لپتاپ‌ها بهتر از زمین‌های چمن فوتبال‌یست‌ها را مطرح می‌کنند، در لیگی که تنها لقب پوشانی «حرفه‌ای» را بیدک می‌کشد، سیدجلال حسینی اعجوبه‌ای بود که

غیرتعمدی بی‌ظنیر بازیکنان اواخر قرن بیستم و حرفه‌ای‌گرایی حقیقی و صحیح فوتبال امروزی را با هم در خود جای داده بود. در کوران نقل و انتقالات، درست در روزهایی که هر بازیکنی برای ماندن یا رفتن از باشگاه خود یک انشای مجازی می‌نگارد تا احساسات هواداری را برانگیزد، صخره تمام نشدنی پرسپولیس با ساده‌ترین کلمات با عشق دو دهه گذشته زندگی خود وداع کرد و پیراهن شماره ۴ سرخ‌پوشان را برای همیشه از تن خود درآورد. سیدجلال از فوتبال ایران رفت، بدون آن که

طی دو دهه اخیر، کسی یک درگیری لفظی یا فیزیکی، بی‌انضباطی، بی‌اخلاقی، یا رفتار منفعت‌طلبانه یا خودخواهانه از وی به یاد داشته باشد. در فوتبالی که در رفتارها و اعمال متضاد غوطه‌ور است، حفظ چنین وقار و شخصیتی، شاید فقط از یک «سوپرمن» برمی‌آید. سوپرمن فوتبال ایران، ردای قهرمانی‌اش را بالاخره از تن درآورد؛ اما تا ۴۰ سالگی به گونه‌ای در مستطیل سبز جنگید که شیوه زندگی حرفه‌ای، صحیح و سالمش، الگو و انگیزه‌ای تا نسل‌های پس از وی باشد. نام سیدجلال حسینی

را به معنای نزدیک‌ترین واژه ممکن به حرفه‌ای‌گرایی در فوتبال امروزان به خاطر خواهیم سپرد؛ ستاره‌ای که نه تنها سبک بازی‌اش، بلکه تمرینات منظم، تغذیه، خواب و ارتباطاتش در معیارهای فوتبال ایران الماس‌گون بودند. فرمانده شیرین‌ترین روزهای تاریخ پرسپولیس، حال با لباسی متفاوت، قرار است مهره وزیر نیمکت امپراتور قرمزهای پایتخت باشد؛ مسئولیتی دشوار و متفاوت با ضربات سر و تکل‌های جانانه‌ای که از سیدجلال به‌یاد داریم؛ چالشی که وی با تکیه بر کاریزما و ذکاوت خود می‌تواند از عهده آن بر آید.

پرافتخارترین؛ بالاتر از سپاهان، هم‌رده استقلال

ایمان شیرازی
خبرنگار ورزشی

اعداد همیشه سخن می‌گویند و حقیقت را فریاد می‌زنند. اعداد سیدجلال حسینی برآستی رشک برانگیز است و جایگاه او را نشان می‌دهد. پیشکسوت پرسپولیس که سابقه بازی در تیم‌های سایپا و سپاهان را هم دارد، در مجموع ۹ بار موفق به قهرمانی در لیگ برتر ایران شده.

سیدجلال که قبل از شروع تمرینات پیش فصل لیگ بیست و دوم کفش هایش را

آویخت و به کادر فنی قرمزپوشان اضافه شد، هم‌اندازه کل جام‌های استقلال (۹) در تاریخ لیگ برتر و بیشتر از باشگاه‌هایی مانند سپاهان (۵)، پاس (۵)، سایپا (۳)، فولاد (۲) و استقلال خوزستان (۱) که سابقه قهرمانی در لیگ برتر را دارند، جام‌های بالای سر برده است. در جمع پرافتخارترین بازیکنان تاریخ لیگ برتر پس از سیدجلال حسینی، محرم نویدکیا با ۵ قهرمانی و حسین پاپی، رحمان احمدی، مهدی رحمتی و هاشم بیگ‌زاده هر کدام با ۴ عنوان قهرمانی در رده بعدی پرافتخارترین بازیکنان تاریخ لیگ

برتر قرار دارند.

در دنیای ورزش جهان رکوردداران همیشه جایگاه ویژه‌ای دارند و همیشه با رکوردهای منحصر به فرد خود در یاد ورزش‌دوستان و مردم می‌مانند. به نظر نمی‌رسد رکورد فوق‌العاده‌ای که سیدجلال حسینی از خود در لیگ ایران به جای گذاشت، به این راحتی توسط کسی شکسته شود و شاید بتوان گفت این تعداد جام توسط یک بازیکن رکوردی منحصر به فرد است که قطعاً در تاریخ لیگ برتر ایران جاودانه باقی خواهد ماند.

مازیار فیروزی
خبرنگار ورزشی

سیدجلال حسینی؛ بدون هیچ اغراقی به معنای واقعی یک لیدر، یکسری بازیکن‌ها هستند که به همین راحتی‌ها جای خالی‌شان در هیچ تیمی پر نمی‌شود. یکسری هستند مثل نستا، مثل کاناوارو و مثل مالدینی در فوتبال اروپا.

در ایران هم بشمارید؛ چند تا مدافع آخر خوب و ماندگار داشته‌ایم که بشود جای خالی‌شان را پر کرد؛ محمد پنجعلی، سهراب

بختیاری‌زاده، یحیی گل محمدی، مهدی پاشازاده، رحمان رضایی و همین سیدجلال حسینی. پستی که آنها بازی می‌کرده‌اند، قلب یک تیم است و هر ضربانش یعنی به جریان افتادن خون در رگ‌های فوتبال. تمام شد؛ سید هم از دنیای فوتبال خدا حافظی کرد و رفت. شقیقه‌هایش را دیده‌اید؟ سفید سفید است. او دوست نداشت برود، نه اینکه دوست نداشته باشد، اصلاً دلش نمی‌آمد برود. فوتبالی‌ها یک ضرب‌المثل دارند که می‌گویند: «ما در زندگی ۲ بار می‌میریم؛ یک بار که حق همه هست و یک

بار هم وقتی که از دنیای فوتبال خدا حافظی می‌کنیم» و سیدجلال همین چند روز پیش مرد! او البته خیلی زود وارد دنیای مربیگری شد اما خودمان و خودش را که نمی‌خواهیم گول بزنیم.

شک نکنید که تا مدت‌ها جای کش بازوبند روی بازوانش خواهد ماند، شک نکنید که در این مدت بغض‌های زیادی کرده و شک نکنید که خیلی زودتر از آنچه که فکرش را بکنید دلش برای فوتبال بازی کردن تنگ خواهد شد. یک فوتبال واقعی با بازوبند کاپیتانی پرسپولیس.

سیدجلال حسینی در یک قاب

- بازی ملی: ۱۱۵ بازی
- رکورددار بازی در مقدماتی جام جهانی: ۱۴ بازی، ۱۴۴۰ دقیقه (انتخابی ۲۰۱۴)
- سومی بازی‌های آسیایی: ۲۰۰۶ قطر (تیم امید)

لیگ قهرمانان

×۵

نایب قهرمانی آسیا؛ ۲ (پرسپولیس)
رکورددار حضور در لیگ برتر؛ ۱۹ دوره

سوپر جام

×۴

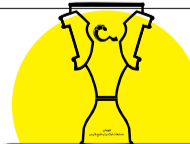
۴ پرسپولیس
رکورددار بازی در لیگ برتر؛ ۱۴ بازی

جام حذفی

×۱

۱ پرسپولیس
رکورددار قهرمانی با تیم‌های مختلف؛ ۳ تیم

لیگ برتر

×۹

۱ سایپا + ۳ سپاهان + ۵ پرسپولیس
رکورددار قهرمانی در لیگ برتر؛ ۹ جام

